

ΙΤυπάλδ. Ὡδὴ εἰς Πατρ. Γρηγόρ. 4. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Καλλίμαχ. καὶ Χρυσόρρ. στ. 1058 (ἔκδ. SLambros σ. 45) «καὶ παντελῶς ἀναίσθητος ἐκ τῆς ἀπελπισίας».

ἀπελπισμένα ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ. Δεῖκ Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀπολπισμένα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)
Ἐκ τοῦ ἀπελπισμένου μετοχ. τοῦ ρ. ἀπελπίζω.
Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐν ἀπελπισίᾳ, μὲ ἀπελπισίαν, ἀπελπιστικῶς ἔνθ' ἀν.:
Μὲ κοιτάει ἀπολπισμένα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

ἀπελπισμός ὁ, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 416 LRoussel
Grammaire 334 ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 19 ἀπορπισμός Κρήτ.
Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπελπισμός.

Ἀπελπισία 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἵς τὴ δύσι ἀπόψε κόκκινο σταμάτησες, φεγγάρι,
καὶ Ἵς τὴν ἀνατολή,
ὅση μαυρίλα δύνεται ὁ ἀπελπισμός νὰ πάρῃ
καὶ ὁ τάφος ὅση κλεῖ

ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἀν.

ἀπελπιστικά ἐπίρρ. σύνηθ. πορπιστικά Κῶς

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπελπιστικός.

1) Κατὰ τρόπον ἀπελπιστικόν, μέχρις ἀπελπισίας, ἀπεγνωσμένως σύνηθ.: Μιλῇ - φωνάζει ἀπελπιστικά σύνηθ.

2) Πολὺ σύνηθ.: Τρώει - φλυαρεῖ ἀπελπιστικά. Ἀπελπιστικά βαρὺς ἄνθρωπος.

ἀπελπιστικός ἐπίθ. σύνηθ. ἀπερπιστικός Λεξ. Δημητρ. ἀπολπιστικός Πελοπν. (Ἀρχαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπέλπιστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ φέρων, ὁ προκαλῶν ἀπελπισίαν σύνηθ.: Ἡ κατάστασι τοῦ ἀρρώστου εἶναι ἀπελπιστικὴ σύνηθ. Ὅλα Ἵς τὰ μάτια του ἐφαίνονταν ἀπελπιστικά, μαῦρα ΑΚυρκαβίτσ. Ζητιῶν. 24.

ἀπέλπιστος ἐπίθ. ΔΣολωμ. 58 ἀέρπιστος Χίος ἀελπισιτὲ Τσακων. ἀπολπισιτὲ Τσακων. ἀπορπισιτὲ Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπέλπιστος.

Ὁ ἀπολέσας τὰς ἐλπίδας του, ἀπηλπισμένος, ἀελπισ ἔνθ' ἀν.: Ἀέρπιστος ἄνθρωπος Χίος Ἀ πεντάμορφο, ἀελπιστὰ ἄ κουβάνα, τοί νὰ πῇ; (ἡ πεντάμορφη, ἀπηλπισμένη ἡ καημένη, τί νὰ πῇ; Ἐκ παραμυθ.) Τσακων. || Ἀσμ.

Κάε Δευτέρα γίνεται Ἵς τὸν οὐρανὸν ντιβάνι,
κάε ἀέρπιστη ὀρφανὴ τὴν τύχην της θενά βρη
(κάε = κάθε) Χίος || Ποίημ.

Ἐτσακίζανε τὰ χνάρινα | Ἵς τὴν ἀπέλπιστη φυγὴ
ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀνέλπιστος 2, ἀπελπισμένος (ἰδ. ἀπελπίζω 1).

***ἀπεμπρόθε** ἐπίρρ. ἀποδρόθε Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπεμπρός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θε.

Ἐμπροσθεν, ἀπεμπρός: Ἀσμ.

Μέρμηγά μου κοδωτέ, | κοδωτέ καὶ τσουδωτέ,
ἀποδρόθε κοδωτέ | καὶ ἀποπίσω τσουδωτέ
(ἔξ ἐπιδ.) Κεφαλλ.

ἀπεμπρός ἐπίρρ. σύνηθ. ἀπιδρός Θεσσ. ἀπέμπρου Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἄ.) ἀπέμπρ' Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπέμπρ' Πόντ. ἀπέμπρᾱ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπομπρός σύνηθ. ἀποδρός Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. ἀπουμπρός Λυκ. (Λιβύσσ.) Τῆλ. ἀπομπρὸ Καπλ. ἀομπρός Ἰκαρ. Κάσ. ἀοδρός Σύμ. ἀουμπρός Χίος ἀομπρόσε Χίος πομπρός Κύπρ. πουδρός Ἰμβρ. Συγκριτ. πομπρύτ-τερα Κύπρ. — ΣΚούφα Ποίημ. ἐρωτ. 7

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπ' ἐμπρός. Ὁ τύπ. ἀπομπρός καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 276 (ἔκδ. Wagner σ. 132) «ἡ κακογρὰ ἐβγήκεν ἀπομπρός του».

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἀπέμπροσθεν σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐφυγε - χάθηκε ἀπομπρός μου σύνηθ. || Φρ. Τὸν πῆρε ἀπομπρός (τὸν ἐπέπληξεν αὐστηρῶς. Συνών. φρ. τὸν ἔβαλε μπροστὰ) πολλαχ. Ἐβαλέν τον πομπρός (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. Ἐρθεν ἀπέμπρᾱ μ' (μοῦ βγήκε σὲ κακὸ) Χαλδ. || Παροιμ. Ἀπουμπρός δακ-κᾱ καὶ ἀπουπίσου λαχτᾱ (ἐπὶ σκαίου καὶ ἀγροίκου μὴ δεχομένου συμβουλᾶς) Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἀπομπρός τουργὰ Μαριῶ το' ἀποπίσω κοσιτινοῦ (ἐπὶ τῶν κατηγορούντων ἀπόντας πρὸς τοὺς ὁποίους φέρονται φιλικῶς) Ἴος Ἀπέμπρ' κυρὰ καὶ ἀποπίσ' κοσκινοκόλη (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πόντ. Κάτ' ἐποίκα τ' Ἀεργί' κ' ἔρθεν ἀπέμπρᾱ μ' (κάτι ἔκαμα τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ ἦλθεν ἐμπρός μου, ἦτοι κάποιαν ἐργασίαν ἔκαμα καὶ τιμωροῦμαι διὰ τὸ ἀμάρτημά μου. Ἡ παροιμ. λέγεται σκωπτικῶς ἐπὶ προσώπου, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία εἶναι εἰς ἡμᾶς εἰς ἄκρον δυσάρεστος) Χαλδ. || Ἀσμ.

Ἀπιδρός μὲ δέρε' ἡ πύρινα | καὶ ἀπουπίσου ἡ ἀνατοίρεια
Θεσσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίχ. Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις στ. 322 (ἔκδ. Wagner σ. 89) «κ' ἐμίσησέν τους ὁ Θεὸς κ' ἐβγήκαν ἀπεμπρός του». β) Εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος, ἐμπρός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.) Σύμ. κ. ἄ.: Τὸ φουστάνι σου ἀνεσύρει ἀποδρός (ἀνασύρεται εἰς τὸ ἐμπρός μέρος) Ἀπύρανθ. Ἐσ' κῶθαν πάγ' νε, ὁ πάρδον ἀπέμπρ' καὶ τὸ λεοντάρι ἀποπίσ' (πάρδον = γάττος. Ἐκ παραμυθ.) Χαλδ. || Φρ. Ἀοδρός σ' ἂ τρώης (μάτην ὀμιλεῖς περὶ ξένων πραγμάτων) Σύμ. || Παροιμ. Ἀπέμπρ' λιμνὴν καὶ ἀποπίσ' θάλασσα (ἐμπρός λίμνη καὶ πίσω θάλασσα. Ἐπὶ δυσσαπαλλάκτων κακῶν. Συνών. φρ. μπρός βαθὺ καὶ πίσω ρέμα) Σάντ. || Ἀσμ.
Ζώσετε τὸ καράβι μου μ' ἄλυσι σιδερένη
καὶ ἄς ἔρθουν δώδεκ' ἀπουμπρός καὶ δώδεκ' ἀπουπίσου
Τῆλ.

Σίλιους ἀπέμπρ' ἐσκότωσεν καὶ μύριους ἀποπίσω

Τραπ. || Αἰνίγμ.

Ἀπέμπρου ἔδ' τὴν ράδιαν, ἀποπίσ' τὴν κοιλίαν

(ἡ κνήμη) αὐτόθ. 2) Χρονικῶς, πρότερον, πρωτύτερα Κάρπ. Κύπρ. — ΣΚούφας ἔνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Θαρεῖς πῶς εἶναι πέρ' σι τὴν ἀπομπρός χρονιὰν
ποῦ πῆρνες τὰ καράβια ἀπὸ τὸν βασιλεῖα

Κάρπ. — Ποίημ.

Εἶπαν μου ὅτι ἔλειπεν εὐθὺς κείνην τὴν ὥραν
ὁ κύρις της πομπρύτ-τερα ἐπῆεν εἰς τὴν χώραν
ΣΚούφας ἔνθ' ἀν.

***ἀπέμπρου-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀπέμπρ'-καικὰ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπέμπρου καὶ κάτω. Περὶ τοῦ τύπ. ἀπέμπρου ἰδ. ἀπεμπρός.

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἀπεμπρός: Ἀσ' σ' ἐμὲν ἀπέμπρ'-καικὰ ἐδέβεν (ἐπέρασεν ἀπεμπρός μου). 2) Χρονικῶς, πρότερον: Ἀπέμπρ'-καικὰ ἐγὼ ἔκ'σα 'το (πρότερον τὸ ἤκουσα ἐγώ).

***ἀπέμπρου-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπέμπρ'-κέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπέμπρου κ' ἔσω.

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἐκ τῶν ἐμπροσθεν μερῶν (ἐπὶ εὐθείας κινήσεως): Ἀπέμπρ'-κέσ' ἀσ' σ' ὁσπίτ' ἔρθεν κ' ἐδέβεν (ἦλθε καὶ πέρασε ἀπεμπρός ἀπὸ τὸ σπίτι).

2) Χρονικῶς, πρότερον: Ἀπεμπρ'-κέσ' συνορθᾶν (προετοιμάζου).

